

Димчо Дебелянов

Отдых

Ти ела, разбуди ме тогава –
на великата радост в часът,
кога царствения ден ще изгрява
над изгубения в бездните път;
ти ела и болезнено нежно
аромат над душата разлей
и за радост и щастие безбрежно
чародейната песен запей.

Аз от нея пробуден, ще стана
и мощ светла ще бликне у мен,
и със теб, о зора възмечтана,
от лазурни мечти упоен –
ще летя към пределите звездни,
поглед в слънцето златно опрял –
ще летя над долини и бездни,
преизпълнени с мрак и печал.

О, ела ти при мене тогава
и тогава ме сал разбуди,
посред нощ, ах, недей ме смущава
и среднощния ми сън не куди.
И додето се раждат лъчите,
нека сладостен сън осени
мен – изгубения пътник в мъглите
на безплодни пустинни страни.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6092>]